

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **Z. S.**

skazanego z art. 135 § 2 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2023 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 7/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt XVIII K 28/17,

**I. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**II. zarządza zwrot na rzecz Z. S. wniesionych przez niego opłat
od kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2020 r. w sprawie XVIII K 28/17, Sąd Okręgowy w Warszawie uznał Z. S. za winnego popełnienia czynów:

I. z art. 135 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnionego w dniu 1 września 2015 r., polegającego na publicznym znieważeniu Prezydenta RP [...] i za to na mocy art. 135 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. ciągu dwóch przestępstw z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnionych w dniach 31 sierpnia i 1 września 2015 r. oraz w okresie od 26 do 27 października 2015 r., polegających na znieważeniu J. K. i za to na mocy art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

III. z art. 133 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnionego w okresie od 26 do 27 października 2015 r., polegającego na znieważeniu Narodu Polskiego i za to na mocy art. 133 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. z art. 135 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionego w dniu 13 czerwca 2016 r., polegającego na publicznym znieważeniu Prezydenta RP [...] i za to na mocy art. 135 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

V. ciągu dwóch przestępstw z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionych nie później niż 6 czerwca 2016 r. i w dniu 13 czerwca 2016 r., a polegających na znieważeniu J. K. i za to na mocy art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionego nie wcześniej niż od 13 czerwca 2016 r. i nie później niż 21 lipca 2016 r., polegającego na znieważeniu M. K. i za to na mocy art. 216 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionego 16 sierpnia 2016 r., polegającego na pomówieniu J. K. i za to na mocy art. 212 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. z art. 133 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnionego w nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 6 kwietnia 2017 r., polegającego na znieważeniu Rzeczypospolitej

Polskiej i za to z mocy art. 133 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. z art. 135 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionego w nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż do 6 kwietnia 2017 r., polegającego na publicznym znieważeniu Prezydenta RP [...] i za to z mocy art. 135 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

X. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., popełnionego w nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż do 6 kwietnia 2017 r., polegającego na znieważeniu J. K. i za to na mocy art. 216 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator, który zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i wniósł o wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 91 § 2 k.k. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.

Z kolei obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 167 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 366 k.p.k., wnosząc w konkluzji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Po przeprowadzeniu rozprawy odwoławczej, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 7/21, zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanego Z. S.

Radca prawny J. G., zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

„1) naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., przez to, że Sąd, który go wydał był nienależycie obsadzony, albowiem Sędzia SA P. R. został powołany na urząd

sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a nadto zachodzą w stosunku do niego indywidualne okoliczności, podważające tezę o możliwości zachowania przez niego zasad bezstronności i niezawisłości;

2) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., zobowiązujących do realnego i rzetelnego rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, podczas gdy powierzchowne i pobieżne uzasadnienie stanowiska sądu odwoławczego, nieodwołujące się do stanu faktycznego i nieomawiające konkretnego materiału dowodowego, a także nieodnoszące się do jednego z zarzutów apelacji, wskazuje iż sąd odwoławczy nie wywiązał się z tego obowiązku, co w konsekwencji prowadziło do rażącego naruszenia prawa materialnego poprzez zastosowanie art. 133 k.k., art. 135 § 2 k.k. oraz 216 § 2 k.k.. w sytuacji, w której w realiach niniejszej sprawy nie doszło do realizacji znamion tychże występków;

3) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych o zwrócenie się do administratorów portali społecznościowych G., Y. i F., celem pozyskania m.in. dat oraz danych niezbędnych do ustalenia adresów IP, z których publikowane były materiały będące przedmiotem zarzucanych oskarżonemu czynów”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Drugi z obrońców adwokat K. D., zaskarżając również wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucił rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to:

„I. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na niewłaściwym obsadzeniu Sądu, a mianowicie poprzez włączenie w skład Sądu orzekającego Sędziego Sądu

Apelacyjnego P. R., który to został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ustanowionej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co więcej wobec powyżej wymienionego Sędziego zachodzą indywidualne przesłanki przemawiające za uznaniem, że ów Sędzia nie zachowuje standardu niezawisłości i bezstronności.

II. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., polegające na oddaleniu przez Sad Apelacyjny wniosków dowodowych Skarżącego oraz Jego obrońcy, w postaci wniosku o zwrócenie się do administratora portalu F., Y. oraz G., w celu ustalenia adresu IP podmiotu publikującego treści będące podstawą formułowanych względem Skarżącego zarzutów, a także ustalenia dat pierwotnego umieszczenia materiałów, będących podstawą zarzutów postawionych Skarżącemu, co miało istotne znaczenie dla stwierdzenia winy i sprawstwa, a także kwalifikacji prawnej zarzucanych Skarżącemu czynów.

III. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne rozpoznanie wniosków i zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, a nadto poprzez brak sformułowania rzetelnego i podającego się kontroli uzasadnienia motywów na jakich Sąd doszedł do przekonania, że wnioski i zarzuty podniesione przez Skarżącego i Jego obrońców uznał za niezasadne i nie mające wpływu na sprawę, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 133 k.k., art. 135 § 2 k.k. oraz 216 § 2 k.k., w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do stwierdzenia, że Skarżący zrealizował znamiona wyżej opisanych czynów”.

Powołując się na te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na obie kasacje, prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Za oczywiście zasadne uznać należało podniesione w obu kasacjach zarzuty związane z nienależytą obsadą Sądu odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), co umożliwiło uwzględnienie nadzwyczajnych środków zaskarżenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W składzie Sądu Apelacyjnego w [...] zasiadali sędziowie tego Sądu: I. S. i P. R. oraz delegowany sędzia Sądu Okręgowego P. B. Zarzuty zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu powiązane zostały z udziałem w rozpoznaniu sprawy SSA P. R.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że sam fakt, iż w składzie orzekającym zasiada sędzia sądu powszechnego powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie powoduje jeszcze kwalifikowanej wady prawnej wydanego przez ten sąd orzeczenia. Takie stanowisko wynika z uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), w której stwierdzono m.in., że: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest nadal obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. 2021, poz. 154 ze zm.) Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sąd Najwyższy konsekwentnie staje na trafnym stanowisku, że nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22;

uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2002, z. 6, poz. 22)). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, wyrok ten „wykracza poza zawarty w art. 188 Konstytucji katalog orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, które z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Wyrok ten nie uzyskał zatem mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia i co oczywiste nie mógł uchylić uchwały 3 Izby SN (BSA 1-4110-1/20), ani przesądzić o jej obowiązywaniu. Stanować mógł zatem jedynie wyraz określonego i niewiążącego poglądu prawnego tego organu (Trybunału Konstytucyjnego)” (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; por. także m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., V KK 17/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21).

Pogląd zawarty w uchwale trzech Izby został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2002, z. 6, poz. 22). Z tego ostatniego orzeczenia wynika, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Jednocześnie we wspomnianej uchwale z dnia 2 czerwca 2022 r. Sąd Najwyższy uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.

W tym względzie istotne jest również stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który w wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie *Grzęda przeciwko Polsce* (skarga nr 43572/18) przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynawszy od poważnych nieprawidłowości w

wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348 wyroku według tłumaczenia na język polski dostępnego w bazie orzeczeń ETPCz HUDOC).

W przywołanej już uchwale Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 2/22 wskazano ponadto, że „Najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania, w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego, organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie stwierdzenia ich stronniczości, lecz nie ma wobec opisanego wyżej «skażenia» procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania”. Oznacza to, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Przeprowadzając test niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecyjnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio

podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r. II KS 32/21, z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22 i z dnia 26 września 2023 r., II KK 288/23).

Orzeczenia wydawane przez sąd z udziałem SSA P. R. były już niejednokrotnie uznawane przez Sąd Najwyższy za dotknięte uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W uzasadnieniu wyroku w sprawie II KK 119/22 z dnia 6 kwietnia 2023 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że Sędzia P. R. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami wspomnianej ustawy nowelizującej KRS, a następnie, w bardzo krótkim okresie otrzymywał kolejne nominacje na stanowiska funkcyjne, przekazywane mu w ramach dyskrecjonalnych decyzji Ministra Sprawiedliwości. W uzasadnieniu tego wyroku przytoczono, że sędzia P. R. został powołany na funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w [...], po czym Minister Sprawiedliwości powołał go na stanowisko [...], a następnie również do Zespołu [...] podejmowanych w postępowaniach [...]. Sędzia P. R. został następnie delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do Sądu Okręgowego w [...], po czym objął funkcję Wiceprezesa ds. karnych tego Sądu, a następnie został Wiceprezesem Sądu Apelacyjnego w [...]. Za istotne uznano także to, że sędzia R. uzyskał awans do sądu wyższego rzędu – z Sądu Rejonowego do Sądu Apelacyjnego – omijając jeden „szczebel awansowy”, jakim jest stanowisko sędziego Sądu Okręgowego. W Sądzie tym co prawda orzekał, i to przez ponad dwa lata, ale tylko na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości. Zwrócono także uwagę na działania sędziego P. R. jako [...], korelujące z publicznie deklarowanymi oczekiwaniami władzy wykonawczej, w tym głównie Ministra Sprawiedliwości, mające na celu wywołanie „efektu mrożącego” u innych [...] (zob. szerzej uzasadnienie wyroku w sprawie II KK 119/22).

Stanowisko wyrażone w sprawie II KK 119/22 znalazło następnie potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22, a także w wyroku z dnia 26 września 2023 r., II KK 288/23. Warto również zauważyć, że jeszcze przed przeprowadzeniem testu nienależności i bezstronności sądu orzekającego z udziałem sędziego P. R. Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach wyraził wstępną ocenę, że sąd z jego udziałem może być nienależycie obsadzony. Już w sprawie II KS 32/21, o której była mowa powyżej, a także w sprawie II KK 562/21 – wyrok z dnia 21 marca 2023 r., gdzie powodem uchylecia wyroku sądu odwoławczego był udział w jego wydaniu SSA P. S., na marginesie głównych rozważań Sąd Najwyższy podkreślił, że także co do SSA P. R. zachodzi prawdopodobieństwo zaistnienia podobnych okoliczności, jak w przypadku sędziego P. S., mających znaczenie dla oceny dochowania przez skład sądu orzekającego z jego udziałem standardu bezstronności i niezawisłości w odbiorze społecznym.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowiska wyrażone w przywołanych orzeczeniach. Także na gruncie tej sprawy zachowują aktualność przytoczone w nich argumenty, że sąd z udziałem SSA P. R. nie jest sądem należycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Znajduje to szczególne uzasadnienie w realiach rozważanej sprawy, której sędzia – silnie powiązany z władzą wykonawczą – rozstrzygał o odpowiedzialności karnej osoby oskarżonej m.in. o znieważenie Prezydenta RP oraz o znieważenie i pomówienie wysokich funkcjonariuszy [...].

Wobec powyższego, uznając oczywistą zasadność kasacji, Sąd Najwyższy rozpoznał ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu spowodowało, że odnoszenie się do pozostałych zarzutów kasacyjnych stało się zbędne (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

O zwrocie opłat od kasacji orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.

(K.G.)

[ms]

